

Kraków, 26.07.2023

RECENZJA

dorobku **dr Moniki Jedynak** w postępowaniu habilitacyjnym prowadzonym przez Komisję Habilitacyjną pod przewodnictwem prof. Wojciecha Dyducha, przed Radą Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Uniwersytetu Jagiellońskiego

Odpowiadając na pismo prof. dr hab. Marka Bugdola z dn. 30.06.2023, informujące o powołaniu mnie na recenzentkę w Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie: nauki o zarządzaniu i jakości, przedstawiam recenzję dorobku naukowego dr Moniki Jedynak.

Dr Monika Jedynak we wniosku z 02.03.2023 jako główne osiągnięcie naukowe wskazała monografię wydaną w 2023 nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Jagiellońskiego, zatytułowaną „Współpraca z dostawcami w przedsiębiorstwach społecznie odpowiedzialnych”.

Przygotowana recenzja uwzględnia przesłane dokumenty, w tym osiągnięcie, a także wymogi zawarte w aktach regulujących przyznawanie stopnia doktora habilitowanego, w szczególności Ustawie z dnia 20 lipca 2018 Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668 z późn. zmianami), zwanej dalej Ustawą.

1. WPROWADZENIE

Otrzymana przeze mnie dokumentacja habilitantki obejmowała:

- Wniosek o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego z 02.03.2023,
- Osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 Ustawy (monografia),
- Dane Wnioskodawczyni,
- Kopia dyplomu doktora (Uniwersytet Jagielloński, Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej, wydany w 2005 roku)
- Autoreferat,
- Wykaz osiągnięć naukowych.

Autoreferat, wykaz osiągnięć naukowych i inne dokumenty zostały przygotowane zgodnie z wymogami udostępnionymi przez RDN. Dokumenty dostarczono również w wersji elektronicznej (pendrive). Na nośniku elektronicznym dostarczono ponadto kopię głównego osiągnięcia naukowego oraz kopie 55 publikacji, których autorką lub współautorką jest habilitantka. Na nośniku elektronicznym zamieszczono również oświadczenia współautorów publikacji.

Przesłany do oceny dorobek dokumentuje aktywność habilitantki i został przedstawiony w formie umożliwiającej dokonanie oceny. W mojej opinii dostarczona dokumentacja daje podstawę do stwierdzenia, że aktywność Habilitantki spełnia wymogi określone w paragrafie 219 ust.1 Ustawy. Zatem, Habilitantka przedstawiła dokumentację potwierdzającą uzyskanie stopnia doktora, posiada w dorobku osiągnięcie naukowe (monografia) stanowiące wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości, wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni. Bardziej szczegółową ocenę dorobku Habilitantki przedstawiam poniżej, czym argumentuję moją pozytywną opinię o tym dorobku.

2. OCENA DOROBKU HABILITANTKI

Dr Monika Jedynak to absolwentka Wydziału Zarządzania i Komunikacji Społecznej, gdzie w 2000 roku uzyskała tytuł magistra. Na tym samym Wydziale Habilitantka obroniła w 2005 roku rozprawę doktorską zatytułowaną „Racjonalizacja kosztów informacji logistycznych w organizacjach różnych klas wielkości” i uzyskała, uchwałą Rady Wydziału z 23 lutego 2005 stopień

doktora nauk ekonomicznych w zakresie nauk o zarządzaniu. Promotorem rozprawy był prof. Janusz Teczek, a recenzentami profesorowie Małgorzata Bednarczyk i Władysław Szczepankiewicz, co potwierdza załączona do dokumentacji kopia dyplomu.

Od początku swojej kariery Habilitantka związana jest zawodowo z Wydziałem Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie pracuje od 2005 roku (na początku na stanowisku asystenta, a od 2007 roku do chwili obecnej – adiunkta w Katedrze Zarządzania Strategicznego). Dodatkowo w latach 2014 – 2015 dr Monika Jedynak podjęła zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Katedrze Zarządzania Międzynarodowego, Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.

Moją ocenę koncentruję na osiągnięciach Habilitantki po uzyskaniu stopnia doktora. Ocenę podzieliłam na trzy części: a) ocena głównego osiągnięcia (monografia „Współpraca z dostawcami w przedsiębiorstwach społecznie odpowiedzialnych” wydana w 2023 roku), b) ocena pozostałej aktywności naukowej, oraz c) część uzupełniająca - pozostałe elementy osiągnięć Kandydatki (w tym organizacyjne i dydaktyczne).

Z przedłożonej dokumentacji wynika, że zarówno osiągnięcie, jak i pozostały dorobek naukowo - badawczy, mieszczą się w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

A. Główne osiągnięcie – monografia

Monografia „Współpraca z dostawcami w przedsiębiorstwach społecznie odpowiedzialnych” została przedstawiona przez Habilitantkę jako główne osiągnięcie. Jest to monografia wydana nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Jagiellońskiego w 2023 roku. Liczy ona łącznie 459 stron, z czego główną treść merytoryczną Treść merytoryczną zamieszczono na stronach 9 – 341, a na pozostałych stronach znajdują się aneksy, spisy (spis treści, spisy tabel i rysunków) oraz bibliografia. Recenzentami wydawniczymi monografii byli dr hab. Milena Ratajczak – Mrozek, prof. UEP i dr hab. Arkadiusz Kawa, prof. WSL. Warto podkreślić, że dorobek Recenzentów wydawniczych jest spójny z tematyką recenzowanej publikacji.

Przedstawiona do oceny monografia ma typową strukturę – składa się z czterech rozdziałów (w tym dwóch teoretycznych), wstępu i zakończenia. Układ rozdziałów jest logiczny, a proporcje pomiędzy nimi odpowiednie. Struktura jest dopracowana, przez co monografię – pomimo tego, że jest obszerna – czyta się dobrze. Na ten pozytywny odbiór składa się także dopracowanie

formalne. Pod tym względem nie można mieć do pracy zasadniczych zastrzeżeń. Zarówno kwestie, które były po stronie Autorki, jak i te, które były po stronie wydawnictwa, są odpowiednio dopracowane. Jediną rzeczą, która zmniejszała komfort odbioru były bardzo długie i liczne przypisy dolne (szczególnie nagromadzone w rozdziałach teoretycznych), oraz wielostronicowe tabele podsumowujące poszczególne części rozważań. Nie neguję przy tym ich wartości merytorycznej (w szczególności tabel, które niosą naprawdę solidny ładunek informacji), ale raczej wskazuję, że można było pokusić się o większą kompresję. To, co warto podkreślić to fakt, że praca napisana jest dobrym językiem, a Habilitantka zadbała o to, by czytelnicy lepiej odnajdywali się w monografii (np. rozpoczynając rozdziały od określenia ich głównych celów/wątków, podsumowując rozdziały czy też dbając o pokazanie logicznego przejścia pomiędzy poszczególnymi częściami. Takie podejście nie jest niestety normą, tym bardziej więc trzeba je docenić.

Oczywiście, odbiór monografii to nie tylko kwestia dobrej struktury i dopracowania formalnego, w największym stopniu wpływa na niego warstwa merytoryczna pracy. Tę, podobnie jak stronę formalną, oceniam wysoko. Już we wstępie wskazano lukę badawczą, do której wypełnienia Habilitantka zamierzała się przyczynić poprzez swoje badania. Luka ta polega na „braku podejść metodologicznych oraz narzędzi pomiaru współpracy z dostawcami w przedsiębiorstwach społecznie odpowiedzialnych” (s.12). Do owego pomiaru dr Monika Jedynak postanowiła wykorzystać „podejście oparte na koncepcji modelu dojrzałości” (s.12). Wybór ten rozumiem, ale uważam, że we wstępie pracy można go było nieco lepiej uzasadnić (Habilitantka czyni to w późniejszych częściach pracy). Jako główny cel pracy przyjęto „konceptualizację i walidację narzędzia pomiaru dojrzałości współpracy z dostawcami w przedsiębiorstwach odpowiedzialnych społecznie. W odniesieniu do tego celu określono także cele szczegółowe (teoriopoznawcze, metodyczne oraz empiryczne i utylitarne) oraz pytania badawcze.

Część teoretyczna pracy to sprawny przegląd koncepcji dotyczących dwóch kluczowych dla pracy obszarów: współpracy (w szczególności współpracy przedsiębiorstw z dostawcami) oraz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (w szczególności we współpracy z dostawcami). W tych rozdziałach autorski wkład polega głównie na uporządkowaniu i systematyzacji wiedzy, co jest szczególnie istotne w obszarach, które są analizowane często, ale na ogół z perspektywy nieco odmiennej niż ta prezentowana w monografii. Habilitantka zadbała o szeroki dobór źródeł,

wśród których znalazły się zarówno pozycje polskojęzyczne, jak i takie, które zaczerpnięte są z literatury międzynarodowej. Jakość źródeł nie budzi wątpliwości.

Nie mam zastrzeżeń odnośnie do wartości merytorycznej zawartych rozważań i logiki ich uporządkowania. Nie będę szczegółowo omawiać poszczególnych wątków poruszanych w monografii, gdyż nie mam do nich zasadniczych uwag. Gdybym mogła coś poradzić Habilitantce, zasugerowałabym przemyślenie objętości pracy. Z jednej strony rozumiem chęć dobrego uporządkowania licznych obecnych w literaturze wątków (co wymaga ich omówienia na takim poziomie, by były dla czytelników zrozumiałe), z drugiej jednak wydaje mi się, że pewne – lepiej znane i podstawowe – pojęcia mogły zostać omówione bardziej skrótowo. To jednak jest przede wszystkim wybór Autorki i jak wspomniałam, potrafię zidentyfikować i zaakceptować przesłanki, które do niego doprowadziły. Dzięki obszerności rozważań uważam, że monografia może być interesująca nie tylko dla osób zajmujących się badaniami relacji, czy też społecznej odpowiedzialności, ale także dla początkujących adeptów sztuki zarządzania (w tym także studentów).

Z mojego punktu widzenia o wartości pracy i wkładzie, jaki wnosi ona do nauk o zarządzaniu i jakości, w największym stopniu przesądzają rozdziały metodyczne i empiryczne pracy. O ile dwa pierwsze rozdziały w większości mają charakter sprawozdawczy (choć konwencja tych sprawozdań jest twórcza i w wielu miejscach autorska), o tyle części prezentujące opracowanie metodyki i wyniki badań przeprowadzonych z jej wykorzystaniem to niewątpliwa wartość dodana opracowania. Bazą do opracowania narzędzia pomiarowego były zarówno analizy prowadzone w rozdziałach teoretycznych pracy, jak i wywiady z ekspertami. Proces opracowywania narzędzia obejmował 9 etapów (zob. schemat s. 225), z których każdy służył określonym rodzajom walidacji (treściowej, fasadowej, konstruktu, nomologicznej). W efekcie tej wieloetapowej pracy powstało narzędzie, które dzięki rygorystycznemu podejściu autorki, można uznać za dobrze dopracowane i dające szansę uzyskania rezultatów o dużej wiarygodności.

Ostateczny wynik prac – opracowane przez dr Jedynak narzędzie – zaprezentowano w rozdziale 4., a w postaci gotowego kwestionariusza także w aneksie pracy. Rozdział 4. zawiera również przykład wykorzystania stworzonego w pracy narzędzia. Autorka dokonała pomiaru dojrzałości współpracy z dostawcami w 44 przedsiębiorstwach społecznie odpowiedzialnych (takich, które znalazły się w Rankingu Odpowiedzialnych Firm).

Zakończenie pracy stanowi lapidarne podsumowanie osiągniętych wyników. Habilitantka odnosi się do celów pracy (Tabela Z.0.1), podsumowuje swoje rozważania, a także prezentuje ograniczenia przeprowadzonych badań i możliwe kierunki dalszych badań.

Podsumowując, monografia przedstawiona przez dr Monikę Jedynak jako główne osiągnięcie zasługuje na pozytywną ocenę, zarówno pod względem merytorycznym jak i formalnym. Jest to dzieło przemyślane, które w mojej opinii wnosi znaczny wkład do nauk o zarządzaniu i jakości, poprzez wypełnienie zauważalnych luk, twórcze połączenie kilku – najczęściej opisywanych oddzielnie – obszarów badań (relacje z dostawcami, CSR), a także opracowanie, w systematyczny i przemyślany sposób, metodyki służącej badaniu opisywanych zjawisk. Praca przyczynia się również do rozwoju wiedzy (i badań) poświęconych procesom dojrzałości. Dodatkowo, solidność i rzetelność podejścia sprawiają, że można zaprezentowaną monografię potraktować jako wzór, z którego mogą skorzystać inni badacze, na przykład tacy, którzy podejmują trud opracowania metodyki badania niewystarczająco rozpoznanych zjawisk.

B. Pozostała aktywność naukowa Habilitantki

Przez kilkanaście lat po uzyskaniu stopnia doktora (2005) dr Monika Jedynak zgromadziła dorobek naukowy, który zarówno w wymiarze ilościowym, jak i jakościowym może zostać uznany za odpowiedni. Poniżej oceniam różne aspekty tego dorobku – zarówno publikacje będące efektem prac badawczych, jak i udział w projektach, czy konferencjach. W ocenie odnoszę się do tych elementów dorobku, które zostały ujęte w dokumentacji.

Niezwykle ważne dla oceny aktywności Habilitantki są publikacje naukowe. Pod względem ilościowym dorobek obejmuje, poza monografią, 55 publikacji, z czego jedna ukaże się dopiero pod koniec 2023. Biorąc pod uwagę długość kariery naukowej, nie jest to wielkość oszałamiająca, jest jednak wystarczająca do pozytywnej oceny. Dr Monika Jedynak wyraźnie nie należy do grupy badaczy, którzy stawiają w pierwszym rzędzie na zwiększanie liczby osiągnięć publikacyjnym. Tu tego pędu – często przecież niekorzystnego i dla badaczy, i dla nauki – nie widać. Jeśli chodzi o miejsca publikacyjne, habilitantka najczęściej decydowała się na publikowanie rozdziałów w monografiach, nieco rzadziej przedstawiając wyniki swoich prac na łamach czasopism naukowych (odpowiednio 34 i 21 publikacji). Jeśli chodzi o pisma naukowe, dr Monika Jedynak publikowała w większości w takich, które gwarantują rzetelny proces recenzyjny. Niestety, tylko niewielka ich

część znajduje się w bazach danych SCOPUS i WoS i/lub posiada Impact Factor (wyjątkiem jest tutaj na przykład publikacja w „Journal of Organizational Change Management” z 2021 roku). Jest to moim zdaniem pewna słabość dorobku. Znaczna liczba publikacji powstała w języku angielskim, co ułatwia ich rozpowszechnianie.

Publikacje są zróżnicowane tematycznie, sama Habilitantka wyróżniła trzy najważniejsze obszary tematyczne: doskonalenie wybranych rozwiązań sfery zarządzania logistyką, współpraca przedsiębiorstw z dostawcami, cyfrowa transformacja organizacji. Dwa pierwsze obszary (a w szczególności drugi) znalazły swoje zwieńczenie w monografii, zaś trzeci – jest to obszar stosunkowo nowy, a publikowane do tej pory teksty wydają się być interesujące i stwarzać potencjalnie duże możliwości rozpowszechniania wyników.

Habilitantka wykazywała umiarkowaną aktywność w zakresie udziału w projektach finansowanych w drodze konkursowej. Dr Monika Jedynak brała udział w dwóch takich projektach, w obu była głównym wykonawcą. Jeden z projektów nie był związany z głównym nurtem zainteresowań badawczych Kandydatki, drugi – jest zgodny z jednym z trzech kluczowych obszarów publikacyjnych (transformacja cyfrowa organizacji).

W wykazie osiągnięć opisano udział w 22 konferencjach naukowych. W ostatnich latach były to zarówno konferencje polskie, jak i renomowane konferencje zagraniczne. We wcześniejszych latach – głównie konferencje polskie.

Aktywność naukowa dr Moniki Jedynak prowadzona była głównie w ramach macierzystej uczelni. W jej dorobku widać jednak elementy współpracy z innymi uczelniami. Ta współpraca prowadziła do różnorodnych rezultatów, nie zawsze wprost (i w krótkim okresie) przekładała się na publikacje, wydaje się jednak, że miała duże znaczenie w budowaniu dorobku Kandydatki. Na szczególną uwagę zasługuje długotrwała i powtarzalna współpraca z inną krakowską uczelnią – Uniwersytetem Ekonomicznym (z którym, jak wskazano w dokumentacji, Habilitantka rozpoczęła współpracę jeszcze gdy był Akademią Ekonomiczną). Wyjazdy zagraniczne przedstawione w autoreferacie były krótkotrwałe, brak w dorobku kandydatki dłuższego stażu na zagranicznej uczelni.

Podsumowując **pozostałe aktywności naukowe** Kandydatki należy stwierdzić, że, choć nie są pozbawione słabych stron, związanych na przykład z niewielką liczbą publikacji w najbardziej renomowanych czasopiśmiech w dyscyplinie, czy też z brakiem doświadczenia w kierowaniu

projektami finansowanymi w drodze konkursowej (przy jednoczesnym doświadczeniu w realizacji takich projektów), **mogą zostać pozytywnie ocenione** i uznane za istotne. Kandydatka spełnia zatem wymóg określony w artykule 219 ust.1 p.3 Ustawy (tzn. wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej).

C. Pozostałe osiągnięcia, w tym dydaktyczne, organizacyjne i popularyzujące naukę

Dr Monika Jedynak jest aktywna w prowadzeniu zajęć dydaktycznych (głównie w tematyce związanej z Jej badaniami), ma także na koncie liczne wypromowane prace magisterskie i licencjackie (w dokumentacji wskazano 242 takie prace). Pełni także rolę promotora pomocniczego w jednym wszczętym przewodzie doktorskim. Za swój dorobek dydaktyczny była wielokrotnie nagradzana nagrodą Prorektora UW (przyznawaną na podstawie ocen uzyskanych w ankietach studenckich).

Habilitantka wykazuje się także aktywnością organizacyjną na rzecz macierzystej uczelni, którą scharakteryzowano na s. 27 Autoreferatu. Ponadto włącza się w życie naukowe środowiska (np. prace w komitetach organizacyjnych lub naukowych konferencji, recenzowanie artykułów dla pism naukowych). Spośród pozostałych osiągnięć to jednak aktywność dydaktyczna wybija się na pierwszy plan.

Przedstawiona powyżej argumentacja powoduje, że mogę bez wątpliwości wyrazić pozytywną opinię o osiągnięciach dr Moniki Jedynak jako kandydatki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Całość dorobku mieści się w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, i jak już wskazałam – spełnia trzy kryteria wymienione w artykule 219 Ustawy.

Za najważniejsze silne strony dorobku, które moim zdaniem przeważają nad słabymi i przesądzają o pozytywnej ocenie, można uznać:

- podejmowanie w badaniach i analizach problematyki, która jest istotna i aktualna, a przy tym nie do końca zbadana,
- umiejętność usystematyzowanego i rzetelnego opracowania zaawansowanego narzędzia badawczego,
- systematyczne doskonalenie warsztatu naukowego,
- umiejętność prowadzenia krytycznej analizy istniejącego dorobku naukowego.

Główne osiągnięcie, oraz całość ocenianego przeze mnie dorobku mają także słabsze strony, do których należy na przykład niewielka liczba publikacji w pismach o najwyższej renomie, czy też umiarkowana (choć rosnąca) aktywność w zakresie udziału w międzynarodowym życiu naukowym (np. konferencje).

W przypadku analizowanej kandydatury te słabsze elementy nie obniżają znacząco ogólnej pozytywnej oceny wniosku. Habilitantka udowodniła biegłość warsztatową, umiejętność prowadzenia logicznego i rygorystycznego wywodu teoretycznego oraz badania. Za najsilniejszą stronę dorobku uznaję monografię wskazaną jako główne osiągnięcie.

Na koniec dodam, że doceniam sposób przygotowania przez Habilitantkę dokumentacji. Występując jako recenzentka w wielu postępowaniach doceniam to, że dr Monika Jedynak przedstawiła swoje dokonania w sposób konkretny, lapidarny i taki, który odzwierciedla wagę tychże osiągnięć. Nie jest to oczywiście kryterium oceny (i na ocenę dorobku nie wpływa), ale takie przygotowanie ułatwia recenzentowi zadanie.

WNIOSEK KOŃCOWY

Na podstawie przedłożonej dokumentacji stwierdzam, dr Monika Jedynak **spełnia** formalne i merytoryczne **wymogi** ubiegania się o stopień doktora habilitowanego określone w artykule 219, ust.1 p.1 – 3 Ustawy.

Osiągnięcia naukowe Habilitantki po uzyskaniu w 2005 roku stopnia doktora, wkład w rozwój dyscypliny (w szczególności wkład monografii wskazanej jako główne osiągnięcie) oraz działalność naukowa prowadzona w więcej niż jednej jednostce odpowiadają wymogom ustawowym, nie budzą wątpliwości i są na poziomie odpowiednim do uzyskania stopnia doktora

habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości. Dorobek Kandydatki mieści się w tej dyscyplinie.

W związku z powyższym **popieram wniosek Kandydatki** o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

Beata Glinka

Wydział Zarządzania
Uniwersytet Warszawski